Tre Juleaftener.

Af

A. Vollmar.

(Fortsat.)

„Har De været hjemme hos Moder Dorthea?"

„Ja," svarede Vilhelm livligt, „jeg var flere Dage i Hellburg; jeg længtes saa meget efter min Moder, — intet Steds paa Jorden er saa skønt som hjemme. Jeg bad min Moder følge med mig til Marksburg; men foreløbig vil hun ikke. Hun har overtaget Arbejde i Hellburg, som hun ikke lige paa en Gang kan sige sig fra; for det andet gælder Husholderskeu paa Marksburgs Kontrakt to Aar endnu, Moder vil ikke gerne komme hende i Vejen. Men Moders Hovedgrund er, at hun vil have, at jeg skal staa alene, være selvstændig uden at have nogen at støtte sig til, men handle efter fri Villie. Hun paastaar, at hun uvilkaarlig vilde have Indflydelse paa mig, — altsaa skal jeg forsøge paa min egen Haand i to Aar; — Tid nok til at gøre dumme Streger i," tilføjede Vilhelm smilende.

Frieda tænkte uvilkaarlig paa den Tid, da enhver Længe trykkede Vilhelm, ethvert Aag var ham uudholdeligt, — nu synes han derimod at have ringe Tro til sin egen Dygtighed.

„Tid nok," svarede hun, „til at gøre meget godt, — og her er nok at gøre."

Dermed tænkte hun med et Suk paa det projekterede Asyl.

„Synes De?" sagde Vilhelm. „Jeg er altfor glad over at have Dem her, De vil hjælpe mig og give mig Raad, ikke sandt?"

Frieda rødmede.

„Ja gerne, men jeg kan ikke gøre meget selv, jeg har Faders Husholdning at passe og kun lidt Tid tilovers."

„Saa kommer jeg til Dem og spørger Dem til Raads. Jeg vidste nok, at Seewalde var her i Nærheden, men ikke, at det var saa nær, jeg har rigtig Lykken med mig."

Frieda for sammen. Hendes Fader tog jo ikke mod noget Besøg, men Vilhelm maatte være en Undtagelse, Vilhelm vilde sikkert vinde hans Kærlighed og Fortrolighed, Vilhelm vilde føre ham tilbage til Livet. Drømmer du nu igen, Frieda? Og saa kom Moder Dorthea hertil, saa boede de paa Marksburg, og hun i Seewalde hos sin Fader, saa kom de daglig sammen, det var Liv og Lykke, Frieda, man har først Lov til at drømme efter fuldendt Dagværk, og nu er det først Middag, saa hedder det at skynde sig hjem og sørge for Middagsmaden.

Dage, Uger, Maaneder vare gaaede. Vilhelm havde ofte banket paa Hr. v. Ramloffs Dør; men den Modtagelse, han fik der, skulde ikke give ham Lyst til at komme igen. I Begyndelsen vidste han ikke rigtig, hvad han skulde tænke herom, og hans spørgende Blik fandt intet Svar hos Frieda, hun kunde ikke formaa sig selv til at sige noget om sin Fader. Kun en Dag, da Hr. v. Ramloff skarpt afviste Vilhelms venlige Tilbud om at gaa en Tur med ham, og Vilhelm et Øjeblik stod ganske forbløffet derover, listede Frieda sig hen til ham og hvislede:

„Han har gennemgaaet saa mange Sorger; men det bliver nok anderledes, vi maa bede derom."

Vilhelm gav hende sin Haand og fjernede sig langsomt; i Dag havde han for første Gang faaet en Anelse om den tunge Skæbne, Frieda sikkert havde. Blot ikke den fine, lille Skovblomst bukkede under for Byrden, saa alene hun var. Men var hun egentlig ene, og saa hun ud, som om hun ikke kunde andet end sukke? Nej! Hendes lille Skikkelse havde endnu den svævende Gang, de hvide Tænder lo som før, Smilehullerne i Kinderne vare uforandrede, og altid havde hun et venligt Ord til hver, hun kom i Berøring med. Vilhelm frygtede ikke for Frieda, han kendte den Føde, hun fik Kræfter af til med Glæde at gaa sin ensomme Vej, han beklagede heller ikke, at hendes Ungdom tilsyneladende forløb saa ensomt og trist. Men han vilde gerne have hjulpet hende, taget noget af den Byrde, som den spinkle Pige bar, paa sine stærke Skuldre, han kendte selv saa lidet til Sorg.

XVIII.

Er jeg sorgfuld og alene,
fra det mørke Taagedis,
ser jeg dog en Blomst saa fager
med sin Rod i Paradis.

Af dens Duft der Kræfter vindes,
og deri er Liv og Mod,
altid lige frisk den findes;
thi den hedder „Herrens Ord."

Paa en frostklar Decemberdag træffe vi Frieda i Seewaldes Præstegaard. Præstedøtrene ere i Færd med at gøre sig færdige til at følge hende hjem og under Vejs samle Mos og Grangrene til Julepynt, — den kære Fest staar atter for Døren, og overalt hvor man hører og ser, har enhver „fuldt op at gøre" og „ikke et Øjeblik Tid tilovers."

I det samme kom Vilhelm og hilstes med Glæde.

„Hr. Godsforvalter Randel — Frøken v. Ramloff, — aa, de kende allerede hinanden?" sagde Hermine, da Vilhelm og Frieda hilste paa hinanden som gamle bekendte.

„Vil De blive hjemme hos os gamle i Kakkelovnskrogen eller følges med de andre i Skoven og hente Dem Mos og Snue, Grangrene og kolde Øren?" spurgte Præsten venligt den nys ankomne.

„Er kun mit Hjerte varmt, blive Ørene ikke kolde," lo Vilhelm.

„Naar I komme hjem, skulle I faa en varm Kop Kaffe og lige saa mange stegte Æbler, I kunne spise," sagde Præstefruen.

„De kommer vel til os i Helligdagene?" spurgte Præsten Frieda, „De maa endelig komme, De skal møde lutter glade Juleansigter."

„Fader, Frøken v. Ramloff kommer sikkert i Kirke Juleaften," sagde Ella.

„Nej," svarede Frieda, „den Aften maa jeg være hjemme."

En skarp Jagttager kunde have set en foragtelig Trækning i Præstefruens Ansigt. Kunde den unge Pige virkelig ikke indrette sin Gerning, saa at hun kunde komme i Kirke den Aften? Maatte den lange Vej var Skyld heri? Hun grundede, hvor udmærket hun selv kunde overvinde alle Hindringer og indrette sin Gerning Juleaften. Hun kunde ikke forstaa, at hendes Mand kunde lægge sin Haand paa Friedas Hoved og sige:

„Gud velsigne Dem, mit Barn, og give dem en glædelig Jul!"

Var det ikke at give Friedas Mageligbed en Sovepude? Naar der stillede sig Vanskeligheder i Vejen for en god Sag, maatte de netop overvindes, mente Præstefruen.

De unge begav sig glade paa Vej. Under Vejs fortalte Else Frieda om en Pige fra Landsbyen, som de begge kendte, hun vilde ikke længere være hjemme hos sin gamle, svagelige, men heftige og lunefulde Moder.

„Jeg synes, det er skammeligt," sluttede hun sin Fortælling, „at tage fra sin gamle Moder og overlade hende til fremmede, i Stedet for det skulde være hende en Glæde at pleje hende."

„Jeg tror, at hun har haft det meget, meget svært," indskød Frieda.

„Aa hvad," sagde Hermine ivrigt, „der er intet skønnere end at kunne pleje sine Forældre, og den, for hvem det ingen Glæde er, skulde alligevel gøre det, fordi det er ens Pligt, har jeg ikke Ret heri?"

Else nikkede bifaldende:

„Jo visselig."

Frieda tav, hun kunde have sagt meget herom, men hun presede sin Mund sammen. Dog tænkte hun paa, om Præstedøtrene nogensinde havde erfaret, hvad det vil sige at tjene „den underlige Herre," mon de saa med samme Glæde vilde tale om Lydighed. Og sagte, ganske sagte, spurgte en Stemme, om det ikke var lettere selv i de vanskeligste Ting at adlyde Forældre, hvem man i enhver Henseende kunde se op til, end i ganske smaa Ting saadanne, som vare blinde for sit eget og sine Børns Vel.

Efter en Pavse sagde Vilhelm:

„Jeg tror, at naar man udfylder sin Plads paa det Sted, Gud har sat en, af Kærlighed, og fordi man ikke kan andet, saa er det, som det skal være. Dog der kan let indtræde Forhold, i hvilke Kærligheden til Mennesker ikke længer holder Stand; den kan holde ud en Tid, men Aar igennem varer den ikke. Og sætter man i dens Sted Pligt, — alene Ordet er saa koldt, at man uvilkaarlig gyser derved, saadan er ogsaa Pligtens Gerninger kolde, og ingen opvarmes derved. Kun at gøre sin Pligt, fordi det er ens Pligt, er Grunden til Farisæisme, den kan aldrig gøre nogen lykkelig eller bære gode Frugter; der hænger kun Træbler paa dens spidse Grene; man mener undertiden at se en god Frugt, men se, det er kun en haard Frugt, der smager af Pligtopfyldelse."

„Jeg forstaar Dem ikke rigtig," svarede Hermine, „hvorledes skal man bære sig ad?"

„Af Kærlighed til Gud skal man gøre sin Pligt," svarede Vilhelm alvorligt. „Slaar Kærligheden til Mennesker ikke til, skulle vi elske, ære, lyde og tjene for Guds Skyld. Den, som forsøger det, vil erfare, hvilken Kærlighed det giver i Hjertet, hvor det giver Kraft til Gerningen, en Kærlighed, der ikke hører op, en Kraft, der aldrig bliver træt Kun om den, som for Guds Skyld elsker andre, selv om disse ere genstridige, uelskværdige og vanskelige, kun om den Kærlighed kan man sige: „Den føler ingen Byrde, finder intet Besvær ved Arbejdet," Gud skænke os denne Kærlighed," sluttede Vilhelm med Varme.

Præstedøtrene tav, skønt de vist ikke helt havde forstaaet Vilhelm. For at forstaa det fortryllende ved Bølgerne, maa man have badet sig i dem, for at ane Tropelandenes Skønhed, maa man have set dem, før at kende Vinens Godhed, maa man have smagt den.

Frieda saa paa Vilhelm; ja saadan maatte han tale, og havde han ikke talt, saa maatte han tænke saaledes. Det var talt ud af hendes Sjæl, og hun kunde sige Ja og Amen til hvert Ord. Hun mærkede, at han forstod hendes Forhold hjemme, hun vidste, at hendes Hjerte laa klart og aabent for ham, — og hendes unge Sjæl bævede af Glæde over at have fundet et forstaaende Hjerte.

Da Juleaften kom og fyldte alle Hjerter med Glæde, sad Frieda atter ene, og dog ikke ene, ved sit lille Juletræ Hun havde taget Mod til sig og bedet sin Fader at komme ind til hende, han havde svaret hende haardt, at han holdt ikke af saadanne Barnagtigheder, og saa gik han atter ud, selv om han ikke blev saa længe borte som de andre Aar. Under hans Fraværelse sad Frieda ensom ved sit lille Juletræ; det var et fattigt Liv; men hun tænkte paa Julens Fyrste, der blev fattig for hendes Skyld, og saa følte hun sig ikke mere forladt. Hun vilde have følt det endnu mindre, hvis hun havde vist, at Vilhelm stod udenfor hendes Vindue. Da han havde sørget for sine Folk, droges han med Magt til det ensomme Hus ved Søen. Han tænkte paa en anden Juleaften, tænkte paa sin Moders trofaste Kærlighed og Bøn for ham, — her saa han en Datter, som kæmpede for sin Faders Sjæl, og han var lige ved at sige til hende:

„Hold blot ud, hold blot ud!"

Men var det ikke undertiden vanskeligt for hende, var der da ingen Maade, hvorpaa han kunde hjælpe Frieda i hendes Arbejde? Aldrig skulde hun opgive sin Gerning, — men mon han ikke kunde hjælpe? Lyse Fremtidsdrømme forespævede den unge Mand, medens han langsomt vandrede hjemad.

Næste Dag var Frieda en Timestid paa Besøg i Præstegaarden, hvor lykkelige, glade Mennesker modtoge hende; en tog hende i Haanden, en anden tog Kaaben af hende, en tredje Hatten, alle havde de saa meget at skulle vise hende. Og et bundrende Udraab undslap hende, da hun førtes ind i Julestuen. Her vare i en Fart Skodderne lukkede for Vinduerne og Lysene tændte, medens Juleglansen straalede Frieda i Møde. Med største Kunstfærdighed var her fremstillet noget virkelig smukt.

Til venstre i det store Værelse saas en øde Klippe, paa hvis Tinde knejsede de to Lovens Tavler, Bjerget Sinai er koldt og bart, men ved Siden af det staar et grønt Træ med mange Lys, forestillende Forjættelserne i den gamle Pagt. Omkring Klippen slyngede sig et Baand, hvorpaa der stod: Loven er given ved Moses, Naaden og Sandheden er vorden ved Jesus Kristus." De første Ord vare ganske mørke, saa at Lyset faldt paa de sidste, særlig straalede „Jesus Kristus" om den, fra hvem Lyset udgaar. Juletræets Lys vise hen til Krybben og Korset, og begge disse vare til Friedas Glæde fremstillede. Til højre for Træet Staldeu i Bethlehem, dens Vægge ere beklædte med funklende Stjerner, og øverst pranger Ordet: „Saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have det evige Liv."

Imellem Sinai med dets Lov og Forjættelser og Opfyldelsen af disse, Krybben, saas paa en lille mosklædt Høj et hvidt Kors halvt skjult af et Grantræ; dette var oplyst, hvorved Ordene paa Korset: „Se, hvor stor en Kærlighed Faderen har bevist os," kom til Syne. Paa Højen straalede Masser af Lys, som dels tydede paa Profeternes Spaadomme om Jesu Død, dels Guds Ord, der oplyste den mørke Vej til Korset for ham og styrkede ham paa denne.

Ligesom Sinai var den mørkeste Del, var Korset den lyseste i denne lille Gruppe; fra Korset udstraaler jo alt det Lys, som er i Verden, Korset er Solen, hvortil den Kristnes Ansigt er vendt. Frieda var stærkt bevæget over denne Prædiken uden Ord, hun kunde næsten ikke rive sig løs derfra, og da hun endelig besluttede sig dertil, stod hendes eget lille Værelse med det ensomme Grantræ for hendes Øje. Sorgen snørede hendes Hjerte sammen, og hun kunde næppe holde Taarerne tilbage.

Hun kom nu i Tanker om, at hun var bleven alt for længe, hun længtes efter et ensomt Sted for at græde ud, og dog havde hun intet højere Ønske, end at turde blive her i denne glade Familiekreds, men denne Glæde var hende ikke forundt. „Fader er ene," tænkte hun og rejste sig for at gaa hjem.

„Det er blevet mørkt," sagde Præsten, „maa jeg ikke følge Dem hjem?"

„De? O nej," svarede Frieda forbavset.

Ogsaa de andre bleve forbavsede over Faderens Beslutning, men hvor meget end de undrede sig, og Frieda satte sig derimod, besandt han sig alligevel snart paa Vejen hjem med hende.

Stjernerne skinnede klart paa Vinterhimmelen, — det var, som vilde de se, hvad ondt eller godt Menneskene havde gjort. Præsten forstod saa godt som ingen, at føre Talen fra det jordiske til Hjertets Dyb, og det var ikke vanskeligt i Dag med Friedas til Randen forfyldte Hjerte. Da han sagde Farvel til hende uden for hendes Dør, og Frieda taknemligt rakte ham sin Haand, var atter det krogede rettet; hun gik ind med nyt Mod, fordi hendes Fødder vandrede paa de Stier, der hedde „de rette".

„Den stakkels Frieda har en vanskelig Opgave," sagde Præsten, da han kom hjem.

„Det kommer an paa, hvorledes man tager det," svarede hans Hustru, „i Dag satte hun et saadant Bededagsansigt op, at det helt forstyrrede vor Glæde. Jeg holder ikke af saadanne bedrøvelige Ansigter."

„Men tænk dog paa, hvorledes hun har det hjemme, — jeg tror, hendes Fader er vanvittig eller paa bedste Vej til at blive det."

„Det skulde virkelig ordentlig undersøges, og han føres til en Helbredelsesanstalt, da var der dog lidt Haab om Bedring, i Stedet for at Frieda nu med Tiden bliver en gnaven, gammel Jomfru; i andre Omgivelser kunde hun maaske nok blive en elskværdig Pige. En Plante, der ikke kan trives i en Slags Jord, vilde udfolde sig til et smukt Træ, hvis den kom i anden Jord."

„Hvilken en konsekvent Hustru jeg har," lo Præsten; „men du glemmer, at Planten ikke selv kan rykke sig op af Jorden, men maa stille vente, til Gartnerens Haand finder for godt at plante den om. Vi vilde kunne spare os selv for megen Sorg, hvis vi kunde vente; thi det at være stille og vente, har endnu aldrig skadet nogen. Frieda er der, hvor hun skal være, alt vil derfor tjene hende til gode og hendes Venten blive forvandlet til Glæde."

Nogle Dage efter denne Samtale bankede det paa Hr. v. Ramloffs Port, som Frieda aabnede og saa Vilhelm udenfor. Han bad om at faa hendes Fader i Tale, hvortil hun nikkede sagte. Naar Vilhelm kom igen efter den sidste Afvisning, maatte noget særligt drive ham til at komme igen. Mon Frieda anede, hvad det var?

Noget efter hørte hun højrøstet Tale, hvorfor hun trak sig lidt tilbage, da Vilhelm kom ud fra hendes Faders Værelse; da Frieda lukkede Døren op for ham, var han bleg og alvorlig og sik netop sagt:

„Gud vil hjælpe videre, hvorledes ved jeg ikke, men det skal ske, og skulde De eller Deres Fader trænge til en Ven, saa ved De, at han findes paa Marksburg."

Noget efter kom Hr. v. Ramloff ind i Friedas Værelse, han var mere mørk og bleg end ellers.

„Den unge Mand derovre fra, — hvad er han — naa Forpagter, — vil gifte sig med dig, hvad siger du til den Ide?"

„Jeg vil aldrig forlade dig, kære Fader," sagde Frieda rødmende, men bestemt.

„Det vil han heller ikke have, han sagde, jeg skulde bo i hans Hus og snakkede meget kønt om, hvorledes jeg saa havde to Børn til at pleje mig. Men jeg har forklaret ham, at med mit Samtykke skal du aldrig giftes, hverken med ham eller nogen anden, men med ham allermindst."

„Men hvorfor, kære Fader?" vovede Frieda at sige. „Naar han nu ogsaa holder meget af dig —"

„Holder af mig?" Hr. v. Ramloff fortrak foragteligt Ansigtet. „Mig holder ingen af."

„Vi kunde blive saa lykkelige."

„Vil du ægte ham, saa gaa blot, jeg holder ikke paa dig, men mit Samtykke faar du aldrig. Lykkelig? Ha! Jeg er forbandet og du med, forbandet for evig Tid, og gifter du dig, er din Mand ogsaa forbandet."

Han saa saa rasende ud, da han udtalte disse Ord, at Frieda kun ansaa disse Ytringer som Udslag af hans Vanvid, hun gemte dem heller ikke i sin Hukommelse, kun dette ene var hende kært, at hendes Fader talte med hende.

„Fader," tog hun mildt til Orde, „jeg vil handle ganske som du vil, jeg er dit eneste Barn og vil aldrig tage fra dig. Jeg vil intet hellere, end at vi to skulle blive sammen."

Hr. v. Ramloff saa paa sin Datter, som han vel aldrig havde set paa hende; Kærlighed og Stivsind, Medfølelse og Bitterhed kæmpede om Magten i de ellers saa kolde, forstenede Ansigtstræk. Frieda lagde Mærke hertil og vilde just rejse sig og kaste sig om hans Hals, da han vendte sig om og forlod Værelset.

Men for Frieda var dette en lys Stjerne i den mørke Nat, hun fattede Haab, og bag ved denne Haabets Stjerne gik Glædessolen op. Det var ikke noget nyt for hende, at Vilhelm elskede hende; det havde hun anet, da han endnu var den raa Fyr, det var bleven til Vished for hende, da hun gensaa ham som den modne Mand. Og det gik hen paa samme Maade. Han behøvede ikke at spørge hende, han vidste, hun var hans med Hjerte og Sind for Tid og Evighed, selv uden at hendes Læber havde sagt ham det. Men han vidste ogsaa, at her gjaldt ikke Ordet:

„Hun skal forlade Fader og Moder og holde sig til sin Mand."

Barnlig Kærlighed og Taknemmelighed var saa dybt indgroet i hans Hjerte, at han ventede og ogsaa fand samme Følelse hos hende, hvem han elskede højere end sig selv. Derfor var han gaaet lige til Faderen for at bede ham om hans Barn, — det var ham nægtet, saa maatte han vente.

Var det et Tilfælde, var det en Bestemmelse, at de atter og atter saa hinanden i Kirken, selv om de ikke i lange Tider talte med hinanden. Tiden gik, og Foraaret holdt sit Indtog i Landet, de milde Vinde og grønne Blade lokkede Frieda ud i Skoven. Hun gik dybere og dybere ind. Trætoppene over hende bevægedes af Blæsten som en Æolsharpe, der spillede en Lovsang til den opvaagnende Natur. Uden at lægge Mærke til det, var hun kommen til en Dal, omkring hvilken en smal Sti snoede sig. Det var det smukkeste Sted i Skoven; naar Frieda havde Tid, gik hun ofte her hen om Sommeren langs med Stien paa den smalle Kant, indtil hun kom til en af de denne omgivende Klipper; thi fra Toppen af disse var en herlig Udsigt. Da hun var kommen halvvejs hen ad Stien, saa hun en pjaltet Mand komme fra den anden Side; hun genkendte straks i ham en Tigger, hendes Fader nylig havde vist bort. Frieda blev meget forskrækket, gik hun videre, løb hun lige i Armene paa ham, vendte hun om, havde han indhentet hende i et Øjeblik, — et Stød fra denne raa Person, og hun laa nede i Dalfuren. Rundt om var alt stille, intet Menneske at høre eller se; men Gud var hos hende, i hans Haand overgav hun sig og fortsatte sin Vej, saa at hun naaede Tiggeren, som stillede sig spærrende i Vejen for hende.

„Aa, lad mig gaa," sagde Frieda.

„Se, nu kan De bede, men Deres Fader hører ikke, naar andre bede."

Frieda skælvede; kom han nærmere, kunde den allermindste Bevægelse kaste hende i Dybet, som var dybt nok til, at Faldet kunde blive livsfarligt; men hun tog Mod til sig og sagde roligt:

„Flyt Dem lidt, at jeg kan komme frem."

Men i Stedet for at gaa til Side, vilde han kaste sig over hende, saa at hun gav sig til at raabe om Hjælp.

„Frieda, nu kommer jeg," lød en Stemme oppe fra, og i samme Øjeblik gled en Skikkelse ned fra Klippen, og Vilhelm stod mellem hende og Tiggeren; denne blev pludselig angst; thi han havde ikke den bedste Samvittighed over for Vilhelm, han vendte sig om og listede langsomt af Sted.

Frieda var ikke nervøs og tænkte aldeles ikke paa at besvime; men hun var dog meget forskrækket, hendes Hjerte bankede, og bleg og rystende lænede hun sig op mod Klippen. Vilhelm gik hen til hende og lagde beskyttende sin Arm om hende; ligesom et Barn støttede hun sig til hans stærke Arm, og hendes Angst gav sig Luft i en heftig Graad.

„Lad os takke Gud, at han førte mig her hen i rette Øjeblik," sagde Vilhelm.

„Jeg vidste det nok," svarede Frieda.

Om hun nu vidste, at Gud vilde sende hende Hjælp, eller at han vilde sende Vilhelm, sagde hun ikke.

Derpaa gik de to Arm i Arm for første Gang, omkring dem var ingen, som saa det, kun den hellige Gud, men ham behøvede de ikke frygte for.

Der er en, som har sagt, at man maa intet gøre, som Verden ikke maa se, jeg vilde snarere sige: man tør nok gøre noget, som Verden ikke behøver se, fordi den kunde tage Anstød deraf, idet den kun ser Kendsgerningen uden at kende Anledningen eller Bevæggrunden dertil. Man tør nok gøre noget uset af den, — men læg vel Mærke hertil, man tør eller maa intet gøre, hvad Guds Øje ikke kan se paa, og hans Øjne ere hellige og rene, de se lige ind i Hjertedybet.

„Hvorledes har Deres Fader det?" spurgte Vilhelm.

„Hjemme er alt ved det gamle," svarede Frieda, „og dog ikke ganske. Siden De sidst var hos os, ser Fader ofte kærligt paa mig og bliver længere end ellers sammen med mig, han er nok ordknap som før; men det synes mig undertiden, at jeg ikke mere er ham saa meget imod."

Vilhelms Øjne straalede.

„Alt, alt bliver nok godt, og vi blive alle lykkelige. Det gentog Moder stadig for mig, De ved ikke, hvor min Moder holder af Dem."

De talte nu længe sammen om Moder Dorthea, om Gertrud og Vilhelms Gods. Saa drog Frieda sin Arm ud af Vilhelms, nu var hun atter kommen sig af sin Skræk og vilde helst gaa ene hjem.

I det samme gav hun sig til at le højt, og Vilhelm fulgte Retningen af hendes Blik. I Udkanten af Skoven frembød sig et mærkeligt Syn; thi her legede Præstens og andre Børn Bryllup, Brudetoget var lige ordnet. Forrest gik nogle smaa Drenge som Musikere, to Tin-Grydelaag gjorde sig al ønskelig Umage for at akkompagnere en gammel Harmonika. Rudolf fulgte herefter meget gravitetisk som Præst med Hovedet klemt ind mellem et Par uhyre store Papirsflipper. Efter ham fulgte Brudeparret, Doktorens lille Søn, der stadig var to Skridt foran sin lille Brud; thi Præstens Helene havde jo sin grønne Parasol at bære, og hun maatte samtidig lede efter Solen for at holde sit grønne Blad i den rigtige Retning, og derefter de andre Børn, alle i Færd med at spise deres Mellemmad, som de dog gemte paa Ryggen, fordi de havde en ubestemt Følelse af, at den ikke hørte med i dette Optog. Da Frieda og Vilhelm nærmede sig dem, hilste Børnene dem med Klappen i Hænderne og Jubelraab; medens Vilhelm sagde ganske alvorligt til Frieda:

„Det er mærkeligt, at vi som Slutning paa vor Spadseretur i Dag skulde møde et saadant fornøjet Brudetog, det har sikkert noget at betyde."

Frieda lo og rødmede; men i det Haandtryk, som de derefter vekslede, laa et fast:

„Jeg er din," og hvad Læberne ikke udtalte, det udtrykte Blikket.

Da Frieda en Time senere kom hjem, og hendes Fader hilste paa hende, om end paa sin gnavne Maade, foldede hun sine Hænder og hvislede:

„Jeg er alligevel meget, meget lykkelig!"

(Fortsættes.)